

бърза къмъ тѣхъ едно дѣте съ свѣтнѣло и радостно лице.

— Жено, това е нашъ Колю! — каза бащата. И двамата загледахъ внимателно въ Коля. Колю, като чу бащиния си гласъ, притърча къмъ него, пригърнѣ го, тихо каза: „тате“, и заплака отъ радостъ.

— Колю, що търсишъ тука?

— Мѣчно ми бѣ за васъ, тате, облѣкѣхъ се и излѣзѣхъ

— А обади ли се на баба си?

— Не! — отговори момченцето срамежливо, като че сега позна тази си грѣшка.

— О, ти много си сбъркалъ . . . тя все ще те търси, до като пристигнемъ.

— А какъ дойде до тукъ? — попита го майка му.

— Самичкѣ. Азъ знаѣхъ пѣтя. Помнѣхъ и градскитѣ улици Сега ми е твърдѣ добръ съ васъ, а дома, да знаете, колко ми бѣше мѣчно

— Хайде, качи се на колата да вървимъ, че баба ти сега ще е твърдѣ неспокойна, — каза бащата.

Колю се качи. Колата тръгнѣ

Скоропоговорка:

Лазаръ рало прѣвлече прѣвъ Ризложко равно поле.

Това изречение се исказва нѣколко пѣти на единъ духъ.